

Strana 80-120

7. Kdo dělal pláň na novou budovu školní a
kdo stavební provedl?
Pláň dělal K. Toman, stavitel a Lakomý a
stavební provedl Jan Lomza, mistr, řemeslník
a Ládví.
11. Jak bývalo upraveno tapino k potřísnění školy
na přelomu 19. a 20. století, kdy na škole pěstovali
pěstovali vnitřní školky, byla o patře pro školní
potřavinářské, je jiné, přičemž vnitřní byla ráda,
když ji bylo dovoleno chodit, chůze do parku
na dvůr. V pondělí došlo k dostavě patře
vlastností Kamenice, Brčle, Dobruška a
Třinec. Z toho a vzhledem k dostavě od
vlastností na dvůr, postarat se školní výstav.
16. Školní pláň.
Třetí rok 1870 vybral se v I. třídě, stálo
2. et. 8. kv., v I. a II. pláň 63. kv. stavební
vlastností (ale vnitřní bývali, stavební, lavice
Toma, Kamenice)
Od roku 1870, vybral se školní pláň stavební
pláň 8. kv., viny dle II. pláň 2. et. 8. kv. je záha.
17. Kterak bylo v minulých dobách postaveno v odvoz
a přelom k vnitřnímu.
Místní školní, je da se do dnešního dne, postaven
je v odvoz přelom Janu Bartáčkovi, který dne
30/5. 65. přelom, 65. pl. v. přelom.
18. Stavba a její vnitřní.
Rokem 1856, přelom, stavební Kamenice a dne 30. května
1865 Jan Bartáček vnitřní, pro školní přelom,
když vnitřní je přelom Kamenice. Stavební, postaven
je v odvoz.

23. Gymnázium žijí a učební předvíky v jasně
všechno, celkový pohled.
Tobina paměť píše; bylo máj, tole píše; rovná
sám, rým, jazykem čistým.
Třídmitý gymnázium bylo: Státním, čl. 1. Sest. 1.
latinská, Krasopis krasopis a kancelářský,
Paříž, Francie a dále. Ahoj! K písemným.
má paměť žijí.

24. Lady byvalý sčítání školní, což znamená
a) sčítání školní.
b) Žijí gymnázium, státní, učební a mramení
zaprvé bylo do, když píše, rovná
a pak, rým, žijí, rovná, rovná
bylo do, když, rovná, rovná, rovná.
ovo, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná.
c) Státní škola. Žijí, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná.
mítel, rovná, rovná. Bylo, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná.
žijí, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná.
Státní, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná.
to, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná.
růž, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná.
který, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná.
d) Žijí, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná
žijí, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná.
růž, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná.
státní, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná.
pro, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná.
ještě, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná.
má, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná, rovná.
příloha.

Rok 1900 - dne 19. června slavena v Kamenici svatba barona Františka Ringhoffera ze Štířína se svou sestřenicí Leopoldinou, baronesou z Kamenice. Svadba konána v Kamenici při večerním různobarevném elektrickém osvětlení. Kolem zámku konal se lampiónový průvod místního obyvatelstva čítající tisíce hlav. Bral se lesem Beránkem od vily na Hvězdě za různé vojenské hudby popřát snoubencům. Druhého dne se slavil jejich sňatek, kdy spolu slavili stříbrnou svadbu rodičové nevěsty, svobodný pan Emanuel Ringhoffer a Bedřiška, rozená svobodná pani Klein - Veinsenbergu. Takovou slávu prý Kamenice nepamatuje.

Rok 1902 - z bývalé kaple Lojovické byly převezeny do Štířína a odtud do Kostelce sochy svatých - Jana Nepomuckáno, sv. Václava, šesti anděličků a dvou řeholnic, které vrchnost štířínská (Ringhofférové) darovala spolu s obrazem bílé holubice v ozdobném rámu ze 14. století, pocházející z konviktu v Bartolomějské ulici. Současně převezen dřevěný kříž s ukřížovaným Ježíšem Kristem, který pochází z doby Karla IV. Dnes je nad hlavním oltářem. Velmi cenná práce z roku 1785. Do téhož data se v Kosteleckém chrámě datují sochy sv. Petra a Pavla sem darované. Též velmi cenná práce. V roce 1981 odstraněné zdejším farářem.

Rok 1903 - po tuhé zimě přišlo brzy jaro, takže se v březnu vše zelenalo! Květen byl opravdu květnem, bohužel velmi časté bouře. Předě žněmi přišly kruté bouře s krupobitím, které

nadělaly škody hlavně v Těptíně. V Kostelci vytloukly téměř všechna okna u školy a kostela, poničily střechy a polámaly v lesích mnoho stromů. Úroda, přes napáchané škody, byla slušná.

Rok 1904 - jest zapsáno, že je veliké sucho. Na lukách úplně uschla tráva, proto kněz konal prosebnou pouť na Novou Hospodu k soše sv. Vojtěcha. Když se procesí odpoledne vracelo zpět do Kostelce po lní cestou, přihnala se průtrž mračen, a protože se poutníci v poli neměli kam schovat, úplně promokli. Tak prý Bůh vyslyšel prosby našich věřících.

Rok 1906 - dne 1. máje se sešel tábor lidu v Sulicín, na kterém bylo asi 800 účastníků, k nimž mluvil po dvě hodiny řečník Zavadil z Prahy. Tento tábor se odbýval na zahradě arcibiskupského dvora, protože obec Sulická místo na konání odepřela. Úroda byla veliká, léto mírně teplé, ovoce tolik, že nikdo toho nepamatoval. Příkopy kolem silnice plné ovoce a nikdo neměl o ně zájem. Vozilo se do továrny na výrobu kořalky. V kupeckých krámech z ní lidé propijí rozum i těžce vydělané peníze, často zapomínajíce, že i rodina chce žít!

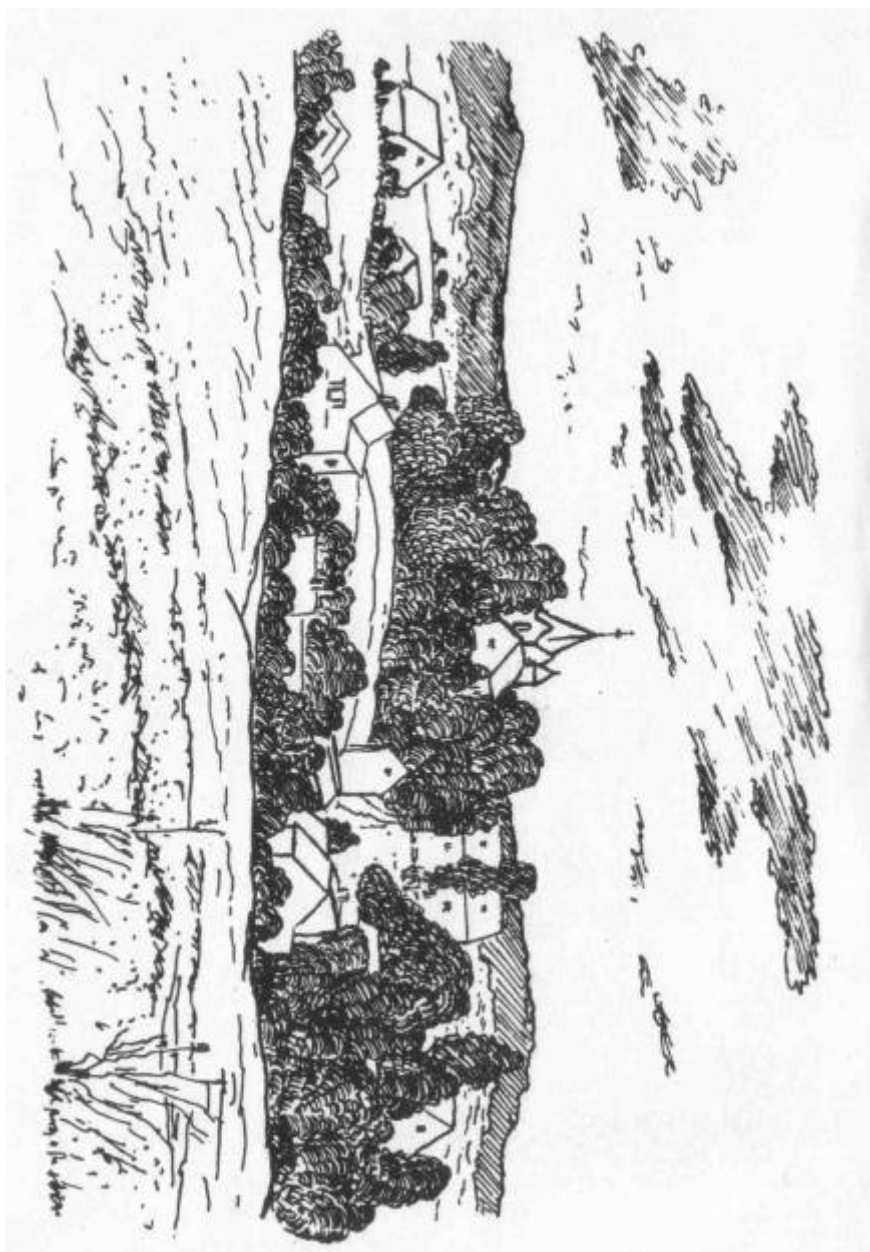
Toho roku 7. prosince zemřel dlouholetý kostelník František Prokoš ve vysokém věku 87 roků, jenž úřad kostelnický po pět farářů zdejších zde v kostele vykonával. Byl vyznamenán zlatou církevní medailí a spí svůj sen se svými dvěma syny, též kněžími, v prostém hrobě poblíž svého obydlí. K jeho hrobu zasazeny po každé straně lipové stromky.

Rok 1907 - 10. června, v pondělí v devět hodin ráno vypukl požár v Těptíně ve statku číslo 8, náležejícímu obchodníku a hostinskému židu Fryšovi. Ve statku tom bydlelo 10 rodin dělnických. Oheň strávil též úplně chalupu i hospodářské stavení rolníka Kovaříka i domek dělníka Vilímka, kteří nebyli pojištěni. Není jisto, kterak oheň vznikl, před požárem i potom byly nalézány lístky vyhrožující, že tak bude hořeti i v Kostelci dvůr. A tak lid žil ve strachu a po několik nocí ani nespál.

Rok 1908 - byly objeveny při kopání studny v čísle 28 základy nějaké zdi jdoucí směrem přes dvůr Prokošů ku věži. Snad to byla ona zeď, o níž zmiňuje se zpráva faráře z roku 1672. Pro informaci občanů okolních vesnic, jež mají své předky a příbuzné pochované na našem hřbitově, opisují údaje tak, jak je uvedl pan farář Bohumil Čenský ve farní kronice:

Zde jest to potvrzeno (psáno v jazyce latinském), že kostel i fara Kostelecká byly z počátku století XI. slušně dotovány. Církevní částí lesa je ta část v oboře, kde se říká "v záduší"

(zádušní pole kostelní). Zde vzniká potok, jenž vine se kol Březek ku Kalifáči a na své cestě protéká rybníčkem zvaným Janovým, bývalým to rybníčkem "Pobožníčkem", a teče po lukách církevních do velkého rybníka Kosteleckého. Tak jako teď v nich nic není, tak tomu bylo asi též i tehdy a bylo-li tam asi něco, bylo to dávno před výlovem hlavním od oveček Božích vyloveno pro velikou bídu. Stavební ruch je zde v okolí v posledních letech značný. V Sulicích postavili si zedníci, pracující v Praze, slušné moderní domky číslo 21 - Špála a číslo 22 Dvořáček, jenž zdaleka je viděti. Při čísle 10 postavil si rolník Pankrác z předu do cesty pěkný výměnek. Jeho zeť, pan učitel Kohout z Nuslí, postavil si na pozemku patřícím k číslu 4 malé letní sídlo čili vilku. Ve dvoře Sulickém, jenž od roku 1907 převzali v nájmu baroni Ringhofférové, stavěno po celé léto 1907 a ještě přestavby a opravy skončeny nebyly.

Při císařské silnici na pozemku Želivecké obce na "křižovatce" postavil sobě před několika lety domek truhlář Slavíček (pocházel z Kostelce číslo 2), roku 1907 jiný domek Pišna Karel a roku 1908 počínající si stavěti svůj domek krejčí Moudrý. Posavadní usedlost číslo 10,

zvaná Hynkova chalupa, koupil sobě mistr Dostál z Kamenických mědáren za 6 000 korun. Ve Štíříně vystavěno roku 1906 a 1907 nákladně stavení v moderním slohu zvané "prádelna".

Ve Struhařově vystavěny dva domky dělnické, rovněž ve Volešovicích po pravé straně silnice ku Praze vystavěn pod Hvězdou naproti sv. Janu Nepomuckému dvoupatrový dům pro úřednictvo dle návrhu architekta Štibala, pak pod Hvězdou opraven nově zakoupený dům číslo 8 a výše postaveny tři nové praktické domky pro rodiny nižších úředníků a továrních dělníků z Kamenice. V Čakovicích vystavěl si domek kameník Jerman a hostinský Kutina staví si hostinec při silnici ke Krhanicím. V Těptíně po požáru usedlosti číslo 8 v roce 1907, při němž shořela usedlost Kovaříkova číslo 6 a domek dělníka Černého, vystavěno toho roku více stavení na tomtéž místě. Jinak i na místech nad cestou ke Skalsku vedoucí. Tam při kopání základů objevena stará zasypaná studna, jež dala dosti vody, potřebné ku stavbám.

POZVÁNÍ

V NEDELI 18. ČERVENCE 1906
POŘADÁ
MÍSTNÍ ŠKOLNÍ RADA
V KOSTELCI U KRÍŽKŮ

**BUDEBNÍ, PĚVECKOU
A DEKLAMATORNÍ
ZÁBAVU**

se spolupráčí: p. N. Hadravý, salonního komika,
sboru učitelského a p. Zdeňka Rubeba.

ČISTÝ VÝNOS VE PROSPĚCH KNIHOVNY
A ŠKOLNÍCH POMŮCEK.

PROGRAM:

I.

1. OUVERTURA, kapelní p. Jarševon.
2. J. Puzosier: „KDYŽ TĚ VIDĚM“, pro sólu housle a prův. klavíru přednese p. Fr. Vlach.
3. V. J. Novotný: „ANKULEK ŠAFÁŘOVA“, s písní Rechyňských a prův. klavíru zpívá p. B. Pačevský.
4. Bortol: „ALLEGRO MODERATO“ se 7 koncerty pro sólu housle a prův. klavíru přednese p. Fr. Vlach.
5. Al. Lud. Vymetal: „JÁ V SNÁCH TĚ VIDĚL“, píseň pro tenor a prův. klavíru zpívá p. B. Pačevský.

II.

1. Puzosier: „RÁDA, RÁDA“ pro sólu housle a prův. klavíru přednese p. Fr. Vlach.
2. B. Smetana: Aria Daliborova z opery „DALIBOR“, s průvodem solových houslí a klavíru zpívá pan B. Pačevský.
3. Bortol: „SCÈNE DE BALLET“, pro sólu housle a prův. klavíru přednese p. Fr. Vlach.
4. Tam. Miloslav: „MODRÉ OČI“, píseň s průvodem klavíru zpívá p. B. Pačevský.
5. L. Janáček: „MÁZURKA“ pro sboru a průvodem klavíru přednese p. Fr. Vlach.

Po vybrání programu při hudbě p. Janáčkova
ZA VOLNÁ ZÁBAVA. ZA

Jen pro svátné. Vstupné bez ohledu na dobrodružnost.
Začátek o 5. hod. odpolední.

— Místi jednání: Starý program výtvoje —
učitel komik p. N. Hadrava.

Žádá se, by do vybrání programu se nekoufily.

Léto dosti příznivé, přesto že krupobití zničilo na některých místech od Brdu přes Kostelec k Ládvi žito v klasech. I tak byla úroda dobrá.

Dne 22. srpna toho roku vypukl požár v Ládvi, založený dle lidí rukou zločinnou, dle druhých prý způsobený dětmi, a strávil čtyři stavení. Před rokem bylo v místě konáno svěcení nové stříkačky tamních hasičů.

Rok 1909 - až do konce měsíce ledna byla zima mírná, potom počaly kruté mrazy a prudké sněhové vánice trvající do konce dubna. Staří lidé vyprávějí, že takovéto zimy oni nepamatují. Následkem toho trpěli nejvíce chudí a churaví lidé. Úmrtnost v této době byla nezměrně vysoká! V polovině dubna přišla obleva a vše se uklidnilo. Bylo veliké vedro, bouřky a deště. Počátkem září byla v Kostelci zřízena záložna "Reifeisenka".

Rok 1910 - již několik let jezdila z Jílového do Stránčic C.K. pošta o dvou koních. Do Kostelce přijížděla v 8 hodin ráno a v 10 hodin byla ve Stránčicích k vlaku do Prahy. Zpět přijížděla do Kostelce v 5 hodin odpoledne. Letos na podzim byla ale zrušena, poněvadž se prý nevyplácela. Co však nemohl erár vydržovati, toho odvážil se jednotlivec - bývalý poštovní vozka pošty Jílovské, Emanuel Veselý z Kostelce (Březek číslo 7). Koupil si od pošty koně i vyřazený poštovní vůz, na němž dosud jezdil. Dal jej přebarviti na dostavník a

sám udržuje spojení mezi Jílovým a Stránčicemi na svou pěst. Zásobuje na té cestě všechny kupce a hostince uzeným masem a zbožím. Z Prahy vozí pasažéry. Tak vrátila se nám doba starých dostavníků, jaké jezdily po císařské silnici, než byla postavena železná dráha. Jak krásná zněla trubka pana Emanuela Veselého, oznamující, že "Jede, jede poštovský panáček, jede, jede poštovský pán. V předu má truhličku, vzadu má trubičku" atd. Či byla ta slova obráceně? Nevím! V této době všeobecného rozvoje přicházejí sedláci o své grundy a lid musí živořit. Jak je to možné?

V inventáři kostelním v Kostelci uvedeny jsou zvony: "sv. Štěpána" vedle čtyřech nynějších sv. Martina, sv. Václava, sv. Anny, sv. Jana a sv. Pavla, který byl tehdy již rozpuštělý, později se úplně ztratil. Toho roku narodilo se v Kostelci 42 dětí, zemřelo dospělých i dětí 46. Sňatků bylo uzavřeno 22.

Dne 22. ledna ukázala se v našem kraji Halleyova kometa.

Na svátek Na nebe vstoupení Páně zahynul na cestě od Nové Hospody ke Struhařovu osadník z Velkých Popovic, ubíraje se večer po pěšině a spadnuv do rozbředlé vodou louky. Z té marně se snažil vyprostiti. Ráno byl nalezen od kolemjdoucích a odvezen domů. Podobným způsobem zahynula toho roku kolem Hromnic (2. února) stařenka z Hlubočinky v silničním příkopě v tajícím sněhu. Ráno byla odvezena do Osnice na domovskou obec, kde zemřela. Byla to žena chudobná, chodící dům od domu, prosíc o kousek chleba!

Rok 1911 - dne 16. května konal pan farář Čenský prosebný průvod do kaple ve Štíříně na přání baronů Ringhofferů. Při tomto průvodu hrála hudba pana kapelníka Josefa Jankovce. Došlo však k nemilému incidentu. Od Štířína kráčelo proti průvodu po straně silnice několik cizích mladíků, napojených alkoholem a vedených Aloisem Polaneckým z Kalifáče, který si je pozval, a doslova rozrazili prosebný průvod. Staříčkého pana faráře Čenského shodili pod Želivcem ze stráně dolů. Případ vyšetřovali četníci. Zapsáno je:

Letošního roku navštívil Bůh celé kraje Evropy velikými suchy a vedry. Před senosečí tráva na lukách, zahradách i mezích úplně vyschla. Obilí uzrálo tak rychle, že nemělo ani žádného zrna. Naděje chudého lidu - brambory byly zakrslé a toužily po vláze. Ovoce nebylo vůbec žádné. Mnoho lidí onemocnělo či zemřelo na prudký sluneční úpal nebo našlo při koupání smrt v rybníce, jako dvacetiletý jinoch z Nové Hospody František Štětka, kupecký příručí. Utopil se v rybníce ve Struhařově a byl dne 1. srpna na hřbitově v Kostelci pochován za pláče rodičů, kteří sem až od Duchcova přijeli. Měli jen jeho jediného.

V létě roku 1911 počalo se se stavbou "nového dvora Kosteleckého" na rozcestí za Kalifáčem, kde byla již krásně vzrostlá alej z Kostelce ku Březkům a při cestě k Jílovému, jež musela se zčásti vykáceti. Stavební ruch zde v posledních letech vládne. Letošního roku staví si na Kalifáči svůj domek zedník Vojtíšek. Na místě staré bývalé hospody číslo 17 staví si též domek tesař Tesáre. Na zahradě pak před touto "bývalou hospodou" truhlář Vrublovský. V polích též u Horních Březek II, jinak též Kostelec u obory, si postavil domek hajný Skružný. Mezi jinými domky, jež zde při zdi stojí, postavil si domek dělník Konvička na vyhořelém před pěti léty místě. Též v Kostelci na bývalé usedlosti sedláka Stehlíka vznikly v posledních letech domky - zedníka Limaxe (otec jeho stavěl zde novou školu a faru) a poklasného Ržounka ze Štířína. Na Skalsku na poli "sádka" vystavěl si domek zedník Konvalinka. Na Pohorí, na místě staré hospody, postavil si šafář Hora krásný patrový hostinec. V Nechánicích na místě selské usedlosti číslo 9 vznikla již dříve tři stavení. V Sulicích přestavěn a opraven byl panský dvůr rodiny Ringhofferovy. Na tak zvaném Novém Želivci (dříve na Sychrově) při

silnici Císařské a okresní přibyl loňského roku domek pokrývače Reitingera a letos pod nim, směrem ke Kostelci, si vystavila domek vdova Přibyllová, rozená Šimková, u Starého Želivce. Ve Štíříně přistavěl pak dnes již zemřelý, baron Fr. Ringhoffer za svého života v místech bývalého pivovaru severní křídlo zámku. Současně dal zřídit zde elektrárnu. V Olešovicích staví se nové domy pro úředníky o jednom patře při železnici od "Hvězdy" ke Štířínu. Při císařské silnici k Ládví byla vystavěna loni nová hájovna s vysokým krovem a štítem, zvaná "Valnovka": Valín byl pohanský bůh starých Slovanů, podobně jako Velesinka - vrch a les u Lojovic. Na Valnovce postaven obecní domek obce Ládevské.

V našem kraji panovala prudká vedra. V nejchladnější vesnici byla teplota plus 20 stupňů až plus 26 stupňů. Venku při slunku i plus 50 stupňů. Listí se stromů suchem opadávalo, pole jetelová bělala se suchou metelící od slunce bílou. Obilí bylo do 15. srpna lehkou sklizeno, všude se bělala strniska, neboť pole byla tak vyprahlá, že nemohlo se orati. Lidé říkali: "Bůh nás trestá!" a začali opět navštěvovat mše v kostele. Tu na den jména Panny Marie - 12. září, přišel vyprošovaný a toužebně očekávaný déšť, který trval 12 dní, což opět lidé pokládali za Boží spásu a jejich vyslyšení modliteb! Mohlo se opět orati a síti na polích.

Rok 1912 - hned po Novém roce uhořela opět tuhá zima. Na Hromnice napadlo množství sněhu, udeřily sněhové vánice a tuhé mrazy. Až 16. února po nebeském úkazu na obloze se znovu sluníčko ukázalo lidem a počalo krásně hřát. Zapsal si zdejší pan farář Čenský, že po přestálé nemoci si vyšel na procházku kolem novostavby "nového poplužního dvora" u Březek, kde lidé naváželi kámen k jeho stavbě a stavbě domků pro pracovníky tohoto dvora. Současně se navážel materiál kamenný i jiný k opravě hráze rybníčka Janovského, dříve patřícího k majetku církve, když dřívější rybník, o něco větší, byl kvůli stavbě zrušen. Tu si vyšla na procházku nová obyvatelka zdejších rybníků, tak zvaná "myš pižmová" a zanechala zde stopy ve sněhu. Tuto myš zavedli před několika lety nejprve na rybnících Dobříšských. Na velkém Kosteleckém rybníku v rákosí si staví na podzim dosti velké kobky k přezimování. Všude se pěstuje pro pěknou kožešinu.

Po proměnlivé zimě začalo záhy jaro, které bohužel přineslo našemu kraji zákeřnou nemoc zvanou zánět plic. Proti níž nebylo v té době léků, neboť nebyla známá ani v nemocnicích. I zde si našla své dvě oběti.

V červenci a srpnu byl zbořen starý špýchar ve dvoře Kosteleckém číslo 1, který byl školou i farou, o kteréžto budově je psáno, že ji myši doslova rozežraly. Býval to dříve "zámeček" šlechty Piccollomini, potom zde byly umístěny řádové jeptišky, posléze škola do konce 18. a první poloviny 19. století. Nalezeno nebylo celkem nic pamětihodného, pouze část kachle s ozdobou empírovou, byť již dříve celý vnitřek vybourán při zřizování špýcharu. Pouze na stěnách bylo znáti zčásti krásnou malbu pokojovou.

Tohoto roku přihnaly se před nedělí adventní v listopadu kolem 19. dne od Prahy prudké větry, trvající více než deset dní. Za těchto větrů vypukly zde dva požáry po sobě. Jeden ze soboty na neděli 14. prosince o 11. hodině noční na Horních Březkách u obory, jenž strávil stavení dřevěné, slámou pokryté, obuvníka Hynka. Druhý na to z neděle na pondělí o jedné hodině s půlnoci na Starém Želivci, jenž strávil statky sedláků Šimka a Kříže (Pangráce). Oheň na Březkách vznikl nejspíše jiskrou z komína u Hynků a v druhém případě na Želivci byl prý zlovolnou rukou založen. Domácí hospodáři ještě spali, když již strop nad nimi hořel, takže sotva životem vyvázli. Rolníku Šimkovi uhořelo 16 kusů dobytka a pár koni. Na statek Křížův byl oheň přenesen větrem. Jiné příbytky podařilo se sousedům a osmi sborům hasičským zachrániti.

Rok 1913 - stavební práce v našem kraji pilně pokračují. Dokončen nový zámek "Hvězda" ve Volešovicích, vystavěný ve slohu rokokovém a při něm rozšířen park. Dokončen rovněž nový dvůr v Kostelci u Janovského rybníka, kde pak též několik nových domků povstalo. V starém dvoře Kosteckém číslo 1 zbourány chlévy a stodoly. Takže z celého dvora zůstala jen obytná stávaní a chlév pro koně. Na trámovi staré stodoly se našel letopočet 1617. V místech tohoto dvora vznikly domy rodiny Obrhelových, Chotětických, Rálkových, z konírny obydlí rodiny Zderadičkových, obytné domy rodiny Kraslovy a hospodářské stavení rodiny Slavíčka z čísla 2.

Ve Štíříně přestavěl hostinský Zita dům, který býval došky pokrytý, hlavně proto, aby získal prostornou tančírnu, tak jako jiní hostinští v okolí činí. V sousedních Pyšelicích vystavěl Vinohradský kaplan Hoffman ze sbírek dobrodinců sirotčinec pro 300 dětí, jenž byl 13. srpna od kardinála Skrbeckého slavnostně vysvěcen. V okresním městě Jílovém staví se též velký dům pro chudé a opuštěné děti. V Těptíně byla péčí obce Těptínské a pánů baronů Ringhofferů znovu opravena kaplička, stojící na návsi. Pan vrchní správce z Kamenice Čermák nechal vysázeti na mezích polí kolem Kostelce a okolí jabloňové stromy. Mramorová deska ve zdi kostela při schodech vedoucích ku zvonům, jež zde dala zasaditi paní baronka Štířínská, připomíná, že zde pohřbena jest Theresia Kulín, rozena Příhonská, narozená 21. augusta 1791 a zemřela 19. feber 1830. Choť to lesního ze Březek číslo 2. Nápis složil bratr zemřelé Fr. Příhonský, ředitel Lužického semináře a pozdější kanovník v Budyšině, velký přítel Bolzanův.

Ve Volešovicích proti golfu stávala až do roku 1950 socha sv. Jana Nepomuckého. Kousek dolů, tam, kde potok podtéká Císařskou silnici (Benešovskou), stávaly dva statky Volešovické. V těchto místech byli 7. listopadu 1631 zabiti dva řeholníci, františkáni, zvaní Hybernové. Páter Patricio Flemeng a jáhen Matouš Hary, utíkající z Prahy před Saským vojskem do Vídně. Ve Volešovicích však na ně vyrazilo sedm ozbrojených mužů. Staršího pátera Flemenga zabili na místě, mladšího jáhna Matouše pak v nedalekém lese Beránku. Asi o poledni tudy jela hraběnka Sterneková, rovněž na útěku před Sasy, nechala mrtvého Flemenga naložiti na vůz a dovezla do Votic, kde v kostele pochován. Druhého nalezlo císařské vojsko po několika dnech a dopravilo jej do Benešova a tam v opuštěném kostele pohřbilo. "S. Martyres orate pro nobis".

V létech padesátých minulého věku jeli od Ládvího formani z Načeradce. Jeden z nich spadl z vozu a byl druhým vozem přejet. Když přijeli na "Hvězdu", starou zájezdni hospodu Sternegskou, viděli, že jeden z nich jménem Halaška, měšťan z Načeradce, schází. Nalezli jej vzdychajícího na hromádce šterku, ale nežli ho dovezli do Prahy, cestou zemřel. Na památku této události postaven kamenný kříž na mostě a na podstavci vypsáno J.T. 1851.

Rok 1914 - dne 28. června byl v Sarajevě v Srbsku zavražděn následník trůnu Rakouského František Ferdinand d'Este se svojí manželkou, rozenou Chotkovou. Již druhý den 29. července ohlašovaly žluté plakáty poloviční a hned na to jiné bílé plakáty všeobecnou mobilizaci až do 37 let věku každého muže. Litice války pokračuje a rozrůstá se. Nová mobilizace povolává muže do 42 let. Tak i z naší osady a okolních vesnic odchází velká část jinochů i mužů na bojiště. Ze Srbských a Ruských bojišť přichází smutné zprávy, že ten či onen je nezvěstný či padl nebo je v zajetí. První oběti války. Dne 18. října přišla zpráva, že na jižním bojišti padl zdejší občan Jan Homola, hajný z obory Březka, otec tří malých dětí. Zemřel po těžkém zranění. Další zprávy o obětech jsou: z Ládví - Fr. Fulín, Jan Straka ze Skuhře, Eduard Strnad z Čakovic, nepočítaje mnoho zraněných či nezvěstných. Také píší prý někteří ze zajetí až v Sibiři z Barnaulu a Marijinska. Pošta jde přes Červený mezinárodní kříž

a nežli rodina dostane dopis (postkartu), je mrtvý voják dávno pohřbený. Všude v okolí panuje drahota. Z Haliče (část Ruského Polska), kde válka zuří, přišly na Novou Hospodu tři rodiny židů, jsouce od Krakova. Matky s malými dětmi bez otců či manželů, kteří jsou ve válce na frontě. Mimo ně má přijít do starého kosteleckého dvora 150 těchto uprchlíků, kde pro ně ubytování je připraveno. Pro raněné vojáky přichystány jsou dva lazarety. Ve dvou třídách školy v Kamenici a druhý na "Hvězdě" (hostinec) o více pokojích. V novinách úředně se udávají tyto ztráty: Rusové 800 tisíc, Rakousko - Uhersko 200 tisíc.

Další zápis je z 15. prosince, kdy do Kostelce, do dvora, přišlo 40 polských židů od Krakova a od moravské Ostravy. Do ledna vzrostl jejich počet na 52, mezi nimi i Rusínští židé od Stryje v Haliči. Jsou odkázáni sami na sebe, na podporu 70 haléřů na osobu a den. Lidé zdejší jim neubližují, jinak však jim nemohou víc dát, neb sami do úst nemají. Když po jejich příchodu byla jim v novém dvoře připravena dobrá masitá polévka s kousky různého masa, nechtěli jí požití, že maso nebylo košér a bylo vepřové. Polévka byla dána lidem u dvora pracujícím, kteří pravili: "Záplat' Pán Bůh, Že to ti židé nechtěli - my nemáme takovou ani na Boží Hod či jiný svátek."

Rok 1915 - válka zuří již druhý rok. Vánoční svátky byly velmi smutné, děti a matky vzpomínaly svých otců na bojištích tisíce kilometrů od domova vzdálených, jsou-li ještě na živu. Však přibyla hlášení: Fr. Parížek z Čakovic padl v Bukovině, Jos. Bárta z Březek, Emanuel Čibera z Kostelce padli u Bělehradu - i František Lacina z Nechanic. Dne 5. února počal hořet mlýn v Olešovicích. Oheň vypukl na půdě od některého prohřátého ložiska. Ohořelo něco zásob obilí, na strojích a zařízení vznikla škoda větší. O likvidaci se zasloužili hasiči z Prahy - Smíchova, z Ringhofferovy fabriky, že za půl hodiny již hasili v Olešovicích. To byl výkon, co? Počátkem března uhodily opět silné mrazy, obilí pomrzlo, kůra na stromech popukala. Nezvěstní či zajatí se opět někteří ozvali. Josef Kubásek z Čakovic, Emanuel Janda z Chvátalky, Josef Volánek z Kostelce, Josef Pasek z Nechanic, Otakar Vejmelka z Ládevce, Josef Jiroušek ze Struhařova, Alois Moudrý - krejčí ze Želivce, Josef Hora z Čakovic, František Rálek ze Skuhře, Josef Hůrka z Ládví.

Rok 1916 - na válečné pole povoláni muži do padesáti roků. Jako první z nich padl Frant. Klenka ze dvora Kamenského. Smutný byl pohřeb dítky vojínova Jiřiny Hladíkové ze Struhařova dne 12. března. Přivedli tam též otce z Pražské nemocnice, slepého invalidu. Muž dříve plný života a síly odešel na ruské bojiště. Tam byl raněn střelou ze strany do nosního ohybu mezi obočím a přišel o zrak. Jako slepec byl v ruském zajetí v Saratovu. Když nevyléčitelný byl propuštěn zpět, dostal se do Pražské nouzové nemocnice, vyhublý, utmáčený s černými brýlemi na očích. Tak stál i na hřbitově Kosteleckém u rakve svého dítěte mezi bílými družičkami, za ním plačící manželka i matka a ostatní dítky jeho. Též se rozloučil se svým životem Josef Kšajt z Ládví, když mu selhaly nervy a oběsil se v zákopech. Po odchodu osmnáctiletých mládenců k vojsku do padesáti let znovu musí k prohlídce všichni, kdo ještě zůstali zde doma. Této prohlídce a odvodu se podrobí pouze z Kostelce a Březek čtyřicet mužů. Na konci měsíce máje přišlo do dvora v Kostelci a do Štířlna na letní práce třicet zajatých vojinů. Část jich bydlí ve starém dvoře na místo Polských židů, kteří částečně odešli do svého domova v Haliči, Část ve dvoře ve Štířlně (v kasárnách). Po některých zajatcích zde zůstala památka v podobě malých dětí.

Počasi byla dobré, takže se sklídilo vše, co narostlo!

Zuří prudké bitvy mezi vojsky Rakousko-uherskými a vojsky Italskými na řece Piavě, aniž dožili se návratu domů: František Antonín z Kamenice, František Hrstka - lesní z Kamenice,

Antonín Svoboda z Těptína, Josef Skřivan ze Skalska, František Zazvonil z Nové Hospody, Josef Dbrhel z Kostelce. K odvodu jsou povoláváni již hoši šestnáctiletí. Dne 21. listopadu roku 1916 zemřel císař František Josef I.

Někteří z našich vojáků, zajatí v Itálii, pracují nyní ve Francii, jako Aubrecht z Čakovic, Šindelář ze Želivce, Čihák z Křížků, Václav Pišna z Těptína, Šmíd z Těptína, Slabihoud ze Sulic, Aubrech - bratr z Čakovic, Macháček z Čakovic, všichni mladí sedmnáctiletí hoši. Narukovali opět noví a noví hoši na vojnu, hrobník Řehák z Kostelce, Jaroslav Bašta kupec. Dne 5. února dostoupil mráz na mnohých místech až pod minus 25 stupňů pod nulou.

Dle novin psáno, že v lednu a v únoru uhodily veliké mrazy při sněhu ležícím zde do výšky 30 až 50 cm a zamrzlém. Nebylo prý takové zimy již sto let. Všude panuje nedostatek potravin, topení i jiného a to, co jest, je velmi, velmi drahé. Jeden kilogram sádla stál před válkou 2 koruny, stojí nyní 20 až 25 korun, kožená podrážka stála 3 koruny, nyní stojí 20 korun, je-li někde k dostání. Vracejí se staré časy. Lidé opět svítí loučí, zastrčenou u dveří. Dále docházejí zprávy o obětech války, k nimž přistupují Josef Vorel z Ládví, Josef Pasek z Nechanic, Josef Troníček z Kostelce. Pro potřeby válečné, to jest na výrobu kanónů, počalo se toho roku s odebíráním kovů zvonů z kostelů, litých po roku 1700. Tak ze zdejšího kostela budou odebrány zvon poledník, zvaný Václav, přelitý roku 1850, a umíráček, jímž se též při bouři zvonívало roku 1600, zvaný Jan a Pavel, vážící 120 kilogramů. V Kamenici zvon zvaný František s reliéfem svatého Jana Nepomuckého z roku 1834. Zbudou tudíž tyto zvony: v Kostelci "Martin" z roku 1685 a zvon Anna z roku 1500. V Kamenici zvon "Anna" z roku 1500, oba zvony přelil zvonař Karel Bellman z Prahy. Do Kostelce přišlo deset vojáků, kteří zvony sejmuli a po provaze spustili dolů. Tam je očekával lid zdejší i z okolí a se slzami v očích se s nimi loučil.

Rok 1917 - po sv. Vojtěchu 23. dubna nastaly opět trudné dny. Příděly potravin se opět snížily, válečné zprávy se stávaly smutnější, bitvy neutichaly. Lidé opět začali s prosbou k Bohu o ukončení utrpení, skončení války. Pro nedostatek potravin v Kostelci byli odvezeni pryč z Kostelce Haličtí uprchlíci, židé, kteří zde byli od začátku války ubytováni. Rovněž Srbští zajatci odešli již všichni do Štířína. Jen v Kamenici ve dvoře jsou ještě ubytováni někteří. Jsou to Ruští Poláci od Lublinu, kde byli zajati. Znovu došlo na farní úřad k zápisu do matrik zemřelých, že Karel Hluchý, listonoš ze Štířína, zanechává po sobě vdovu a tři malé děti. A ta, snad poslední, zpráva zní, že je mrtev Antonín Slavíček ze Březek číslo 5, jeden ze sedmnáctiletých do-mobranců, jenž padl při posledních bojích v Haliči (Polsku) a Karel Šrauber ze Struhařova, starší domobranec padesátitřiletý, oba na samém konci války.

Rozmýšlím se, mám-li dále popisovat tyto smutné vzpomínky té doby, ale myslím si, že knihu snad budou číst i občané okolních vesnic, kteří patří do kolatury Kostelecké a mají své rodiče, sourozence i příbuzné pochované na našem hřbitůvku a rádi si to snad přečtou. Někteří, zvláště ti mladí, vnoučata i pravnoučata, nevědí nic o lidech, kteří jsou napsáni na pomnících padlých za I. světové války z let 1914 až 1918. Nevědí nic o bolestech, utrpení, bídě či hladu, nevědí nic o bojích našich legionářů a o tom, kde ve světě tlejí jejich zohavená těla, aniž by na jejich hromadných hrobech někdo zasadil byt' prostou květinu. Nevědí! My se jim nedivíme, vždyť nikdo jim nic neřekl, dějepis ve škole se podle pravdy učit nesmí, rodiče sami to nevědí, dědeček s babičkou pokud žijí, pro bolestnou vzpomínku raději mlčí. Proto také jsou velmi časté případy zhanobení těchto pomníků či jejich okolí. Snad po přečtení těchto řádků pochopí, proč byly napsány.

Na přání občanů z okolí dopíši ještě jména padlých či zemřelých. V bojích u Soči padl Josef Zita, semnáctiletý jinoch ze Štířína, jediný syn hostinského. V Rumunsku zemřel Jan Medřický z Kostelce, otec pěti malých dětí, Antonín Fulín z Pohoří, František Klapa ze Skuhře, který padl na bojišti v Itálii, Karel Barochovský ze Želivce, Karel Laštovka z Chotouně, František Novotný ze Sulic, Josef Kabeláč z Kostelce, Eman Čibera z Kostelce. Budiž jim v daleké cizině země lehká, i když není Česká. Jejich jména časem budou zapomenuta, ať tedy tyto řádky, vypsané z pamětní knihy fary Kostelecké, jak zapsal páter vikář Bohumil Čenský roku 1918, slouží jako památka a poděkování za jejich oběti, jež přinesli na oltář vlasti, republiky Československé, o níž se zasloužili zvláště Masaryk, Štefánik a Beneš. Já pak pro slzy v očích nemohu opsati vše, co je zde napsáno!

Rok 1918 - v Kostelci a celém okolí velká bída, hlad, počasí polním pracem nepřeje, nemá kdo orat pole, hospodáři jsou na frontě, někteří mrtví či zranění, i mrzáci. Ženy ustarané, sedřené od práce, děti chodící bosy, v roztrhaných šatech po starších sourozencích, jedna rekvizice za druhou, též i zvon "Anna", který byl zachráněn při první rekvizici a uschován, byl objeven a odvezen pryč z Kostelce a v Hamburku přetaven na kanóny. Trochu toho obilí, jež měli lidé porůznu poschovávané, je již snědeno. Nikdo nic neprodá, však chudí lidé ani peněz nemají, a tak panuje drahota, bída a lež. Děkujeme proto zemřelému knězi, vikáři páteru Bohumilu Čenskému, že jeho porovnáváním a zapisováním nám bylo umožněno podat vám přehled událostí naší krásné vesnice. Upozorňuji, že všechny zápisy jsou psány husím brkem a inkoustem, které si sám vyráběl.

Až půjdeš, milý občane, kol jeho prostého probu na našem hřbitůvku, utrhni alespoň prostou květinu a polož jí na jeho prostý a opuštěný hrob. Věř, že si toho zaslouží. Vždyť kostelíček byla po padesát roků jeho láska a spoluobčané byli pro něho vším. Ať je mu na našem hřbitůvku země lehká, vzpomínají s úctou na něho všichni občané, kteří jeho dobu ještě pamatují.

Výňatky z knihy "Protokoly osadního zastupitelstva vesnice Kostelec u Křížků, obec Štířín

20. 4. 1918 Osadní výbor konstatuje, že hrozná doba válečná trvá již čtvrtý rok a i naše vesnice platí krutou daň lidskými životy našich vojáků, kteří položili své životy na oltář vlasti. Mnozí zmrzačení se pomalu vracejí domů. Řídící učitel pan František Rubeš navrhuje, aby obecní pozemek před sochou sv. Jana z Nepomuku byl urovnán a bylo zakázáno z tohoto místa kopat písek pro potřebu lidí pod pokutou, a aby na žádost pana Františka Králíka z Kalifáče byly dány na nepřehledných místech viditelně patníky, aby se předešlo neštěstí.

20. 3. 1911 První schůze osadního výboru za řízení starosty Františka Dvořáčka z čísla 8 v nové republice Československé v době politických převratů a agitací politických partají. Schůze měla jediný bod jednání: Odhlášení a osamostatnění osad Kostelce a Březek od obce Štířínské, do jejíhož svazku patřily od roku 1695. Ve druhé schůzi osadního výboru bylo jednáno o postavení soch Janu Žižkovi z Trocnova. Vybráno 25 Kč. Pan Jaroslav Forejt převzal knihu protokolů a vkladní knížku s obnosem 87,50 Kč.

18. 1. 1920 Přečten dopis od Okresního úřadu v Jílovém, v němž apelují na naše občany, aby provedli odstavku církve katolické od státu. Rozhodnuto rozparcelovat starý i nový Ringhofferův dvůr. Utvořily se tyto politické strany: sociální demokraté, strana socialistická,

republikánská a strana českého venkova a národně demokratická strana. Bylo schváleno věnovat 500 Kč na opravu obecních cest, jak navrhol správce dvora pan Ludovít Hostaš. Znovu bylo odhlasováno podat žádost na povolení "Sboru dobrovolných hasičů" .

4. 7. 1921 Obecní zastupitelstvo schvaluje prodej obecního pozemku Karlu Holubovi z Kostelce a Jar. Čekalovi z Březek. Usneseno schválit Hasičské stanovy a usneseno pěti proti čtyřem hlasům koupění parní stříkačky od obce Karlínské z Prahy za 12 000 Kč, Návrh podal K. Holub ze Březek.

Rok 1921 - dne 16. října při obecním úřadě "Osvětový sbor a knihovni rada" ustaven. Zakládající členové Ant. Jankovec, krejčí, Fr. Dušek, cestář, Václav Chotětický, "kamenník v měďárně", Alois Polánecky, zemědělec, Jos. Jankovec, hudebník. Z jednání nově utvořeného osvětového sboru:

Nové knihy jsou očíslovány 1 - 134. Knihovník Jos. Jankovec bude půjčovat knihy po celý rok. Jednu knihu si smí čtenář ponechat jeden týden a vrátit knihovníkovi zpět. Dne 10. června ve schůzi u Káči Tesárkové, hostinské na Kalifáči, hlášeno: Veřejné přednášky dvě: 21. července za účasti 103 osoby. Přednášel pan učitel Doležal a 31. října za účasti 80 osob a 34 dětí - přednášel pan učitel Janda. Pokladník přijal darem 1.000 Kč a od čtenářů 6,31 Kč a vydal 868,96 Kč, v pokladně je 1347,45 Kč. Je zde 134 knih, z toho zábavných 50 ks, poučných 84 ks. Okresní osvětový sbor se žádá, aby učinil v Kostelci návštěvu s promítacím přístrojem a poučnou přednáškou!

Tento úvodní list našel v roce 1972 Jaroslav Dvořáček, toho času tajemník MNV, v desolátním stavu. Jiného se nedochovalo!

Rok 1922 - dne 2. 2. se konala schůze obecní rady. Na tuto schůzi se dostavil nájemce nového dvora pan Josef Frk a žádá, aby bylo úředně zakázáno pasení husí na obecních cestách. Žádosti se vyhovuje a od 3. února se zakazuje pasení pod pokutou 50 Kč za jednu husu. Přijmuti do obce: Jos. Kopecký ze Březek číslo 14, Číbera Fr. ze Březek číslo 7. Projednána stížnost pana Ant. Bárty ze Březek, že jemu, válečnému poškození, dávají jen 57,50 Kč měsíčně, což je na živobytí velmi málo. Schválené živnosti v Kostelci: Skružný Alois, krejčí, Jankovec Josef, krejčí, Pišna Josef, krejčí a švec, Tománek Josef, kovář, Jar. Bašta, obchod smíšený s řeznictvím.

Přečten dopis, že obecnímu zastupitelství v Kostelci se oznamuje, že politická správa na Královských Vinohradech posílá po obcích po žebrotě rodinu Karla Sýkory, příslušnému do Kostelce u Křížků, a žádá, aby obec umístila Jana Klápu, narozeného Březka čísla 10. válečného invalidu, a ukládá daň 50 Kč židovské obci v Kostelci za provozování živnosti hostinské a řeznické při zdejší "Synagoze".

Projednána stížnost Vojtěcha Novotného z Kalifáče, jenž udává, že dne 23. července pásly dcery Josefa Tománka - kováře, tři husy na "pankejtu" cesty (okraj cesty). Udílí se panu Tománkovi veřejná důtka s pokutou 5 Kč. Poznámka: za 14 dní přišel pan Novotný, cestář, k panu Tománkovi by mu zhotovil železnou obruč ku trakari. Pan Tománek rád vyhověl, ale ke své práci připočítal i oněch 5 Kč z pokuty, což zase pan Novotný nechtěl zaplatiti. Spor se táhl celý rok.

Toho roku vypukla veliká epidemie spály v Kostelci a okolí. Navrátilo se několik našich zajatců - vojáků ze Sibíře, či invalidů: Jaromír Ševčík z Kostelce, Karel Sýkora ze Březek.

Došlo k rozdělení obce Štířinské, což se uskutečnilo 17. července roku 1922, kdy utvořena z osad Kalifáč, Březka, Kostelec katastrální obec Kostelec u Křížků!

Dne 3. dubna téhož roku úředně oznámeno na obecní úřad, že dnem 1. dubna roku 1922 pronajali Ringhofferové dvůr v Kostelci panu Jos. Frkovi.

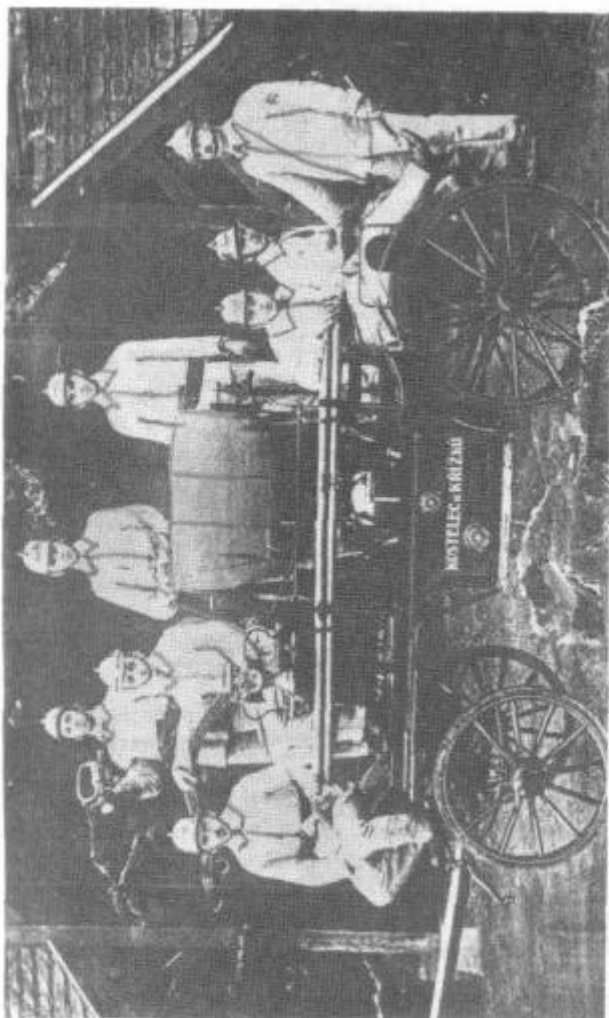
Rok 1923 - slavný rok, kdy poprvé začalo v Praze Kbelích pokusně vysílat rádio. Mělo 47 posluchačů v celé ČSR. Vysílalo tehdy z obyčejného vojenského stanu. Nejprve se těmto rozhlasovým přístrojům říkalo "krystalky". Měly sluchátka na uši a později to byly mohutné přijímače na mokré baterie se sluchátky a ještě později i nahlas mluvily. Je, to bylo radosti!! Jako první v Kostelci vlastnil přijímač pan ing. Fr. Mařík z čísla 62 a druhý pekař Burian, potom Emil Jiřínský, až se rádio rozmohlo po většině obce.

Na obecním úřadě se jedná o nezvěstném Heganu Steinbergerovi, židovské národnosti, do Kostelce příslušnému.

Dr. Ant. Richter, lékař z Olešovic, sděluje obecnímu zastupitelstvu, že Jan Čekal ze Březek číslo 6, žák 7. třídy, má plané ovčí neštovice, což je nemoc velice nebezpečná a nakažlivá, a uzavírá vyučování ve škole prozatím na tři týdny a žádá na léčení 36 Kč, neboť rodiče žáka jsou chudí a peněz nemají. Vracejí se domů další legionáři - zajatci z Ruska, daleké Sibíře. Jsou to Alois Pošner, Jan Otta, Jan Suchý a všichni prosí o práci. Projednává se žádost obecního úřadu ve Štíříně, aby Kostelec zaplatil nemocniční tabulku zdejší "žebrácky" (almužnice Anny Skřivánkové, vdovy po zemřelém Václavu Skřivánkovi), která je toho času v nemocnici Praze - Smíchově. Obecní zastupitelstvo schválilo zaplatit tabulku, ale zastavuje jí vyplácení chudinské podpory, jež činí 30 Kč za měsíc! Obecní úřad uděluje domovské právo Janu Kareši a jeho manželce. Současně jsou občané seznámeni, že v Těptíně, Sulicích a Popovicích vypukla epidemie spály a tím se zastavuje ve škole vyučování na čtyři týdny.

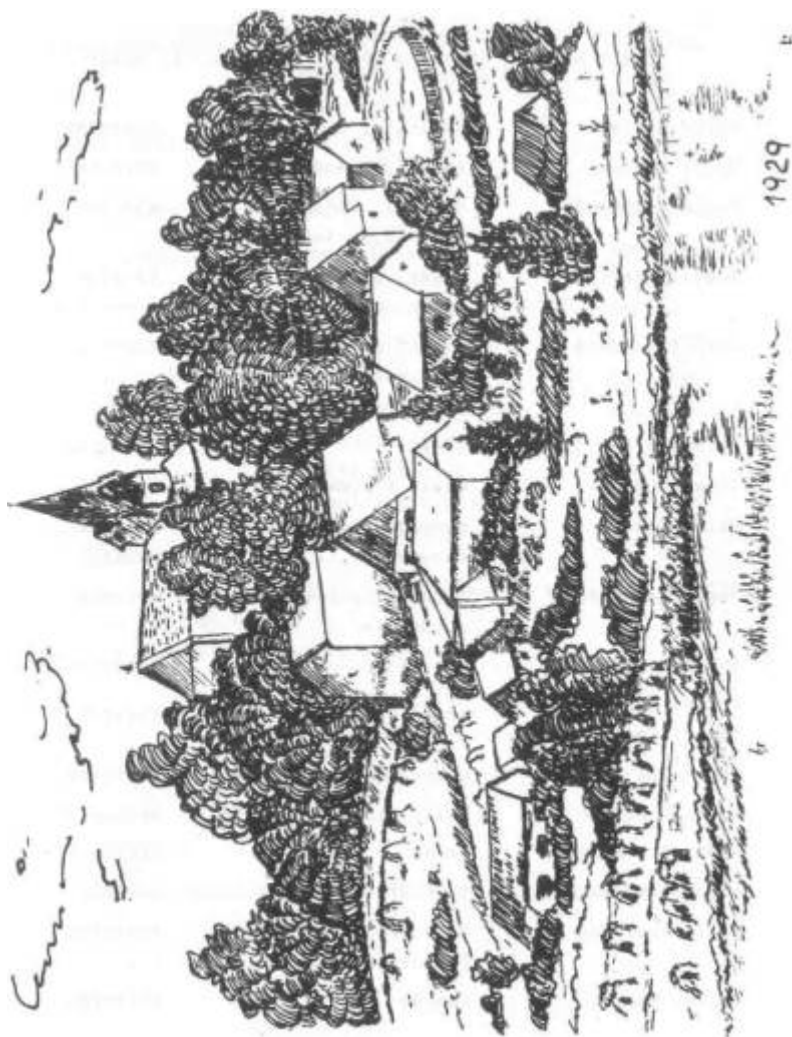
V celém Rakousko-Uhersku panuje nespokojenost. Dávky chleba, mouky, cukru, brambor a petroleje se znovu krátí, jsou jen na papíře, ale ke koupi nejsou. Ceny se zvýšily desetkrát i více, ba i padesátinásobně. Malá cívka nití stála 2 krejcary a nyní stojí 15 zlatých apod. Peněz papírových je natištěno velké množství, ale nic se za ně nekoupí. Krávy jsou již všechny zrekvírovány, pouze několik koz se pase na opuštěných lukách. Před válkou měla koza cenu 10 zlatých, nyní již více jak 200 zlatých. V Kamenici byl úplně zrušen starý hřbitov a přeorán. Na památku byl ponechán jen kamenný kříž Jakuba Kazatele, řezníka na Hvězdě, jež zemřel roku 1825 ve věku 96 roků. Zapsáno, že prý někteří staří lidé vypravovali, že byly nalezeny lidské kosti při silnici z Nové Hospody ke Kamenici, kde bývala dříve "zádušní pole" kostela Kamenického. Snad též starý zrušený hřbitov, čemuž by to nasvědčovalo, že polní cesta travou zarostlá od Štířína ke Kamenici (mezi Struhařovem a Novou Hospodou) se dosud nazývá "cestou umrlčí". Zde však pouze až k pěšině od Nové Hospody, ostatní je rozoráno.

Na svátek Božího Těla časně ráno vyhořela ve Struhařově panská pila. Toho roku 1918 byl vysvěcen na kněze Eduard Dvořák ze Skalska, syn hajného, v chrámu svatého Víta na Pražském hradě.

Žlasičů LP 1924

Nahoře zleva: Václav Slavíček (s trubkou),
Josef Bárta, Josef Kašpárek
Dole: Frant. Dvořáček, Josef Strnad, Fr. Králík,
Ant. Žoha a Jan Pošta

Dále vám předkládám z obecní kroniky zápisy tak, jak je popsal v originále první starosta a kronikář Kostelce, krejčí a muzikant Antonín Jankovec. Včetně roků 1918 - 1922, jež svým typickým šarmem zachytil. Též jeho následovník a pokračovatel pan řídící učitel Leopold Bican tak činil, proto čtěte (asi 20 listů zde bude přetištěno z originálu):

Rok 1922: stávká u Ringhofferů, dělníci stávkou prohráli.

Rok 1923: tohoto roku zemřel Kostelecký rodák Antonín Pro-koš, katecheta v Berouně.

Rok 1924: zemřel Jan Kremla, lesník ze Březek, bytem na Nové Hospodě, a Antonín Wolf, profesor, vychovatel Ringhofferových dětí, pochován je v Kamenici na hřbitově.

V roce 1923 a 1924: nadělal v lese veliké škody brouk zvaný mniška neboli bekyně sosnová. Škody byly tak velké, že musely být pokáceny celé lesní porosty. Toho roku si postavil v Kostelci pod kostelem trafikantskou boudu Rudolf Veselý, invalida z Popovic. Stála tam, co je nyní autobusová čekárna, ale nad tarasem, který dal baron Ringhoffer roku 1883 postavit.

Rok 1926: dle nových zákonů republiky byla provedena pozemková reforma zemědělská. Byly rozparcelovány katastry: Kostelecký, Sulický, Želivecký a v Těptíně. Zbytkový statek v Kostelci přesel na pana Josefa Frka, o čemž píše pan Antonín Jankovec. Zbytkový statek v Sulicích na pana Kelnera, Želivecký na pan Mullera a dvůr v Těptíně byl rozprodán celý. Na

benešovské silnici byl automobilem zabit syn pana Kašpárka, rolníka ze Želivce, jenž jel na kole. Automobil jel rychlostí 20 kilometrů v hodině! Od tohoto roku začíná autobusové spojení s Prahou a Stránčicemi k vlaku.